

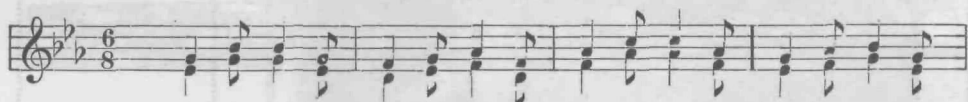

Zimska.

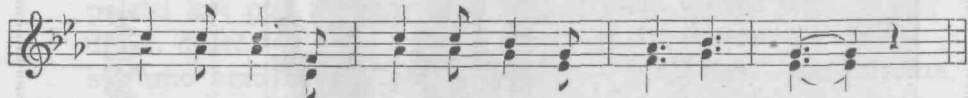
Živo.

Besede dr. Fr. Zbašnika.

Zapisal Janko Žirovnik.

1. Mr - zli ve - tri so pri - pe - li in pri - ne - sli sne - žec be - li.
2. Sne - žec pa - da, ve - dno pa - da, be - li že so gozd, li - va - da,
3. Hajd s sanmi po str - mem bre - gu, hajd niz - dol po be - lem sne - gu!
4. Hajd s sanmi po str - mem bre - gu, hajd niz - dol po be - lem sne - gu!
5. Ko smo do - li, pa spet go - ri gre - mo s tež - ki - mi to - vo - ri.

1. Sne - žec pa - da, pa ne vba - da, je me - hak.
2. log in nji - va: vse po - kri - va sve - tli tlak.
3. Kar po vr - sti v druž - bi čvr - sti: to je vlak!
4. Sko - či s ti - ra, ne u - mi - ra še ju - nak!
5. Go - ri, do - li, na - o - ko - li sto - krat vsak!

Rešitev uganke v 11. št.

Žila — pila.

Prav so rešili: Milivoj in Ljubo Humek v Mariboru; Milko Apih, I. let. učiteljsča v Mariboru; Marjan Sešek, IV. b. razr. v Sp. Šiški; Ivo Brnčič v Ljubljani; Boris Fakin, učenec III. razr. lj. š. v Ribnici; Ženica Rebčeva v Litiji; Dragoslav Tomažič, učenec IV. b. razr. v Sp. Šiški; Vajda Boris, dijak III. razr. real. gimn. v Ptuj; Nela Primčeva in Vanda Vrhovnikova, učenki IV. razr. v Smartnem pri Litiji; Črtomir, Bogomila in Darinka Zorec v Ljubljani; Gvido Hrašovec, učenec I. b. gimn. v Novem mestu; Ladik Wisinger v Litiji; France Goršič, učenec IV. a. razr. na Vrtači v Ljubljani; Bogomir in Adolf Brezovšek, učenca na Vranskem; Ivan Wendling, učen. IV. razr. v Kranju; Mirček Rosina, učen. V. razr. v Brežicah.

Tajinstveno uganko v 8.—10. številki sta tudi prav rešili: Vida Korošičeva in Milka Kavčičeva v Šulincih (Prekmurje).

Krasna knjiga.

V zbirki »Slovenski pesniki in pisatelji«, ki jo tiska in izdaja Učiteljska tiskarna v Ljubljani, je ravnokar izšel V. zvezek. V

tem zvezku, ki obsega 486 strani, so priobčeni izbrani spisi za mladino našega slavnega prirodoslovca in pripovedovalca Frana Erjavca. Knjigo je z risbami

okrasil Fr. Podrekar, priredila sta jo pa — kakor knjigo Levstikovih izbranih spisov — Fran Erjavec in Pavel Flerè. Knjiga stane 28 din. — Krasna knjiga po obliki in opremi, še krasnejša, prebogata po vsebini. Ako jo vzameš v roke, se ne moreš ločiti od nje — toliko je v njej mikavnosti in privlačnosti. V Erjavčeve spise nas uvaja izčrpno pisan življenjepiš, knjigo pa zaključuje tolmač. Knjiga mora biti ponos in kras vsake knjižnice!

Severna Amerika in šolstvo.

V Združenih državah Severne Amerike je 27,686.467 mladine, ki je stara od 5 do 18 let. Od te mladine hodi v razne šole 20,853.516. To mladino poučuje 651.709 učnih oseb, in sicer 106.194 učiteljev in 545.515 učiteljic. Vse učne osebe dobivajo na leto 421,884.254 dolarjev plače. Državljanji prispevajo za šolstvo na leto 763 milijonov 678.089 dolarjev.

Ameriški milijonarji.

Leta 1917. je bilo v Združenih državah Severne Amerike 6664 milijonarjev. Od teh milijonarjev je bilo 920 tvorničarjev, 120 posestnikov (farmerjev), 716 bankirjev, 206 odvetnikov, 27 zdravnikov, 452 žená, raznih drugih 4223. Število milijonarjev raste od leta do leta, kar je razvidno iz teh podatkov: leta 1914. jih je bilo 2348, l. 1915. že 3824, l. 1916. je število naraslo na 6633. Koliko je siromakov, tega ne vemo. Števila molče...

Kabel.

Brzojavno zvezo med Evropo in Ameriko napravlja kabel. Veliko bakrenih žic je povitih tako, da se ne dotika druga druge, ampak je vsaka žica zase. Ta zvitek žic je položen v morje in po teh žicah pošiljajo brzojavke iz Amerike v Evropo in obratno. Tak zvitek žic imenujemo kabel, po kablu poslanemu poročlu pa pravimo kabelgram. V l. 1919. so poslali 2,913.250 kabelgramov, ki so veljali 19,749.068 dolarjev.

Ob morju.

Burja je. Piha že od včeraj. Morje je razburkano, da voda na vse strani prši in leti z burjo po zraku. Videti je, kakor bi se kadilo. Zamišljen sedim ob morju na skali. Pod mano je penče se morje. Hipoma se približa velik val in treščí z vso

silo ob skale. Voda se visoko zapeni in razprši po zraku. Prebudim se iz misli zaradi tega, ker me je voda nemilo polila po obrazu in obleki. Vstanem in gledam čez morje. Na oni strani, kjer so Italijani, se valovi še močneje penijo kakor tukaj. Pred mano v daljavi se vzdiguje otok Krk, na jugu se vidi v megli gorovje Velebit, proti severozahodu pa se vidi Učka gora in Istra. Za griči je Reka, 32 km od Crikvenice.

Vsi otoki, Dalmacija, Istra itd. so pod italijanskim jarmom. Tudi moja domovina, solčna Primorska, je pod Italijanom. Tujčeva roka se okorišča s pridelki, ki jih dobavljajo naši kmetje z velikim trudom in s krvavimi žulji. Težka je tujčeva roka!

Vedno več in več valov prihaja. Morje treska ob skale, bobni in rohni, se peni in zaganja v zrak, potem pa se kapljica za kapljico izgublja v zemlji. Tako je kakor bi hotelo reči: »Oslobodi me, brate, zakaj težak je tujčev jarem!«

Z nado v srcu sem se vrnil domov, da se to čimprej zgodi. *Bogomil Kavčič.*

»Na našem morju.«

Podoba na strani 267. nam odpira pogled na naše morje, ki ga tako lepo opisuje Ivanka Kalinova v predzadnji številki našega lista. Ob skalinah se penijo morski valovi, v ozadju pa »barčica po morju plava.« — Ali je baš v tej barčici naša gospica pisateljica, tega mi ne vemo. Morda nam o priliki to sama pove!

V spomin Nadi Bogadyjevi.

Kako bridko nas je pretresla vest, da nas je naša od vseh ljubljena součenka Nada za vedno zapustila! Še bolj nam je pa žalost stiskala srce, ko smo prišle po počitnicah prvi dan v šolo. Prostor naše Nade je bil prazen. Vedno se nam je zdela kakor rdeč nagelj med šopkom belih šmarinic. S svojim veselim otroškim smehom je prinašala veselje med nas.

Kako navdušeno je igrala Napoleona na obletnici tega velikega moža.

Bila je vedno marljiva učenka in z veseljem je pomagala slabejšim.

Sedaj je ni več; nagelj se je posušil; vse je sedaj žalostno. A njen spomin ostane v naših srcih, dokler se ne snidemo zopet nad zvezdami!

P. + Š.

Ljubi gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvo pismo. Vesela sem, da imam »Zvonček«, kjer so lepe pesmi in pripovedke. Stara sem 8 let. Hočim v 2. razred ljudske šole. Jaz se jako rada učim. Posebno veselje imam z risanjem.

Srčno Vas pozdravljam

Anica Serajnikova
v Mariboru.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Kako prav je to, da se rada učiš! Nekateri otroci se pa kisajo in cmerijo, se trmo glavo upirajo in zdihujejo — naposled pa le morajo sestri h knjigi. Koliko časa potratijo in kako težko jim gre učenost v glavo, ker se ji z vsemi štirimi upirajo. Ti pa (in še marsikatera Tvoja tovarišica) opravljaš rada svoje šolske dolžnosti, zato si vesela in pametna deklica!

Preljubi g. Doropoljski!

Čital sem, da Vam pišejo učenci. Zato Vam tudi jaz hočem pisati. Jaz sem gorški begunec. Prišli so Italijani, in šli smo iz Gorice. Vse smo morali pustiti, samo nekaj obleke smo vzeli s seboj. Italjanski otroci so po cesti kričali in vriskali, mi smo se pa jokali.

Na snidenje!

Aleksander Klemenčič
pri Sv. Duhu.

Odgovor:

Ljubi Aleksander!

Rad Ti verjamem, da ste se jokali, ko ste morali zapustiti Gorico. Saj kaj je hujega človeku, nego kadar mora ostaviti svoj ljubi dom in ga prepustiti sovražniku? Mislim pa, da tudi Ti upaš z nami vred na srečen povratek v slovensko Gorico. Takrat se bo zgodilo narobe: Ti se boš smejal, drugi se pa bodo jokali!

Ljubi gospod Doropoljski!

V »Zvončku« sem čital opazko, kako Vas naj odslej nazivljemo, zato si tudi jaz dovoljujem nagovoriti Vas z drugim nagovorom. — Imam dva brata in eno sestro, najstarejši sem jaz; najmlajši je star 1 leto. Za svojega patrona ima sv. Alojzija, katerega god obhajamo ravno danes. To je njegov drugi god.

V našem obližju pri Muri grmijo dan na dan topovi ter ropoče strojnica. Boljševiške bande bi rade vdrle iz Prekmurja, kjer imajo pod svojo strahovlado ubogo tamošnje ljudstvo, tudi v naše Slovenske gorice, da bi se še tukaj dobilo kaj za njihov nenasitni želodec. Iz istega namena napadajo Nemci in Madžari naše jugoslovenske fante, ki so pod poveljstvom generala Maistra; a to se jim ne posreči. Ali Vam smem prihodnjic pisati v cirilici? Sedaj pa moram končati!

Čez hribe in doline naše mlade Jugoslovije Vam pošilja stotero pozdravčkov

Vaš vdani

Ludvik Domajnko,
učenec IV. r. 2. odd. pri Sv. Duhu na
Stari gori.

Odgovor:

Ljubi Ludvik!

Dogodki, ki so se odigrali ob Muri in ki jih omenjaš v svojem pismu, so že davno minili. »Boljševiške bande« so potisnjene z naše zemlje, da se naše ljudstvo zopet svobodno giblje po svojih tleh. Jugoslovenci, ki nam mora biti blaginja in bodočnost domovine nad vse, bomo vedno branili svojo last z zmagojočo silo! — Prihodnjic mi piši v cirilici!

Ljubi gospod Doropoljski!

Čital sem Vaš »Zvonček«. Vem, da z veseljem sprejemate pisemca od svojih ljubih otrok. Pišem Vam prvo pismo. Hotel bi Vam napisati še več, a si ne upam. Prosim, ne vrzite mojega pisemca v koš!

V šolo hodim peto leto, in sicer v II. razred II. oddelek. Pri nas imamo štirirazredno ljudsko šolo. Naš grič Sv. Duh je majhna vas s krasno slikano cerkvijo. Od tod je lep razgled na Mursko polje. Imam še dva brata. Moji starši so bolj siromašni. Drugič Vam napišem več.

Srčno Vas pozdravlja

Vaš vdani

Mirko N e m e c.

Odgovor:

Ljubi Mirko!

Tvojega pisma nisem vrغل v koš, ampak ga postavljam v kotichek, da Ti napravim veselje. Praviš, da so Tvoji starši bolj siromašni. Veš li, kaj je Tvoja dolžnost? Prizadevaj si, da jih nikoli ne žališ, ampak da jim z marljivostjo, ljubeznijo in hvaležnostjo lajšaš bedno stanje! Tudi v siromaštvu so starši srečni, ako imajo dobre, poštene in pridne otroke!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz se hočem seznaniti z Vami.

Hodim v peti razred ljudske šole v Škofji Loki. V »Zvončku«, ki sem si ga naročil l. 1920., so mi ugajale te povesti: »Gašpar, Muren in Duda« pa »Miklavž in Miklavž žek«.

Najbolj mi je pa ugajal Vaš kotichek, zato Vam hočem pisati tudi jaz.

Prosim, če bi dali to pisemce v svoj kotichek!

Srčno Vas pozdravlja

Vaš

Herman V r e č k o.

Odgovor:

Ljubi Herman!

Prav ljubo mi je znanstvo tudi s Teboj. Morda me ne vara upanje, ki mi pravi, da se v bodočih letih zgrne okolo mojega koticčka čim večji krog naše mladine. Vsak koticčkar naj bi storil svoje, t. j. da mi pridobi vsaj še enega prijatelja — potem bi bili vsi lahko ponosni na to mogočno število navdušenih in zavednih Jugoslovenov! Na delo, prijatelj!

*

Čenjeni g. Doropoljski!

Že zopet se oglašam v Vašem koticčku. Iz velike zbirke svojih slik Vam pošiljam eno, da jo priobčite v svojem koticčku.

Če Vam bo ta sličica dobro došla, se oglasim še večkrat.

Fran Mihelič,

učenec II. razreda mešč. šole v Ribnici.

Odgovor:

Ljubi Fran!

Da se še bolj vnemeš za risanje, priobčujem na tem mestu Tvojo risbo, ki odgovarja sedanjemu letnemu času: predstavlja nam zimsko pokrajino v treh delih, združenih v celoto. Prav rad sprejemem še druge podobe izpod Tvojega risarskega peresa, ki jih imaš v svoji zbirki.

